

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200773
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7812200773.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej spore žalobcu A. B. C. - D. & D., E., F. XX, IČO: 33 009 902, proti žalovanému Mesto Rožňava, Šafárikova 29, IČO: 00 328 758, zast. JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou, so sídlom Rožňava, Čučmianska dlhá 7, o zaplatenie 77.000 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 9C/18/2012 - 1829 z 18.12.2024 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Priznáva žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým uznesením priznal štátu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy uložil žalobcovi uhradiť vo výške 94,80 % v pomere k celku a žalovanému vo výške 5,20 % v pomere k celku (výrok I.) s tým, že o výške náhrady trov štátu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok II.).

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd v konaní, ktorého predmetom bolo zaplatenie náhrady škody vo výške 77.000 € s príslušenstvom rozhodol rozsudkom 9C/18/2012-1709 zo 14.6.2023, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.000 € a 9.116,60 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, žalobcovi priznal náhradu trov konania o náhradu škody - zhodnotenia budovy v rozsahu 100 % zo strany žalovaného zo súdom priznanej sumy, ďalším výrokom priznal žalovanému náhradu trov konania o náhradu škody - vynaložené náklady na platenie nájomného v rozsahu 28 % zo strany žalobcu a napokon priznal štátu náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného. Na odvolanie žalobcu a žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom 2Co/144/2023 - 1805 z 19.9.2024 potvrdil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 4.000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, zmenil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 9.116,60 € tak, že žalobu v tejto časti zamietol, priznal žalovanému náhradu trov celého konania v rozsahu 89,60 % a zrušil rozsudok vo výroku o náhrade trov štátu a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Po vrátení veci súd opätovne rozhodol o trovách konania štátu, ktoré vznikli v priebehu konania a ktoré neboli hradené zálohami zloženými na náklady dokazovania stranami sporu a boli hradené preddavkovo z prostriedkov štátu, pričom ide najmä o trovy znaleckého dokazovania. Konštatujúc absenciu ustanovenia upravujúceho náhradu trov konania štátu v Civilnom sporovom poriadku súd vychádzal z článku 4 ods. 2 CSP a štátu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že strany zaviazal k ich náhrade podľa ich neúspechu v konaní. Krajský súd v Košiciach v rozsudku 2Co/144/2023 - 1805 z 19.9.2024 ustálil úspech žalobcu vo veci vo výške 5,20 % a úspech žalovaného vo výške

94,80 %, preto súd prvej inštancie zaviazal strany na náhradu trov konania rešpekujúc záver vyslovený odvolacím súdom.

4. Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, h/ a g/ CSP. Namietal vydanie dvoch rozhodnutí o trovách konania, čo je podľa jeho názoru vylúčené ustanovením § 262 ods. 1 CSP, pričom rozhodnutia sa týkajú rovnakej procesnej otázky a to trov konania resp. posúdenia otázky úspechu, resp. neúspechu strany sporu v konaní. Odvolací súd rozhodol o trovách konania v časti, pričom vedel, že jeho rozhodnutím sa konanie nekončí, čím boli práva žalobcu porušené. Vzhľadom na senátne rozhodovanie odvolacieho súdu o trovách konania a následné samosudcovské rozhodovanie súdom prvej inštancie o rovnakej otázke má za to, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd. Napadnutému uzneseniu vyčíta aj nedostatok odôvodnenia, keď súd len zosumarizoval podľa neho rozhodujúci procesný postup, opísal rozhodnutia, ktoré boli v konaní vydané a uviedol číselne percentuálnu mieru úspechu strán, avšak absentuje skutkové a právne zdôvodnenie. V prejednávanej veci žalobca uplatňoval peňažný nárok z titulu porušenia predkupného práva a vzhľadom na vydanie medzitýmneho rozsudku bol nárok posúdený ako dôvodný, teda žalobca bol úspešný čo do základu nároku v plnom rozsahu, čo súd v napadnutom uznesení nezohľadnil ako ani neposúdil, či peňažný nárok uplatňovaný žalobcom závisel alebo nezávisel od úvahy súdu, resp. od znaleckého posudku, a ak áno, v akom rozsahu má táto skutočnosť vplyv na rozhodnutie o náhrade trov konania. Poukázal na rozhodnutie NS SR 6Cdo/70/2021 a rozhodnutia Krajského súdu Bratislava 9Co/151/2018, 9Co/100/2020, v zmysle ktorých v prípade uplatňovania nároku, ktorý žalobca objektívne nie je schopný presne vyčíslit' (nakoľko jeho konkrétna výška závisí od odborných znalostí alebo od úvahy súdu), je potrebné posudzovať úspech strán sporu v konaní podľa toho, či žalobca preukázal danosť svojho nároku čo do základu. Žalobca má za to, že v prejednanom prípade svoj peňažný nárok preukazoval znaleckým posudkom, pričom v konaní od vydania medzitýmneho rozsudku do vydania meritórneho rozsudku sa vykonávalo opakovane znalecké dokazovanie a súd svoje meritórne rozhodnutie odôvodnil práve s poukazom na vykonané znalecké dokazovanie, teda výška uplatňovaného nároku bola závislá od úvahy súdu, resp. od znaleckého posudku. Napadnutému rozhodnutiu vytkol aj absenciu dôvodov, pre ktoré súd neaplikoval na prejednaný prípad ust. § 257 CSP. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a aby svoj predchádzajúci rozsudok 2Co/144/2023 z 19.9.2024 zmenil vo výroku „Priznáva žalovanému náhradu trov celého konania v rozsahu 89,60 %“ tak, že zruší rozsudok vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní uvedené odvolacie dôvody nekonkretizoval, pričom uviedol, že čo sa týka argumentácie vydaného duplicitného rozhodnutia o trovách konania, túto ponecháva na zváženie odvolacieho súdu, avšak nestotožnil sa s argumentáciou o 100 % úspechu žalobcu v konaní. Od podania žaloby je zrejma výška uplatňovaného nároku, túto v priebehu celého konania nemodifikoval, pričom pokiaľ by sa žalobca čo do výšky priblížil reálnemu nároku, nemuselo dôjsť k tak zdĺhavému a nákladnému súdnemu sporu ako pre obe sporové strany, tak aj pre štát. K poukazu na rozhodnutie NS SR 6Cdo/70/2021, toto nepovažuje za aplikovateľné na prejednanú vec, kedy žalobca od počiatku vyčísluje nárok pozostávajúci z finančný prostriedkov, ktoré mal údajne investovať do rekonštrukcie nehnuteľností a ceny nájmu, ktorú zaplatil za užívanie priestorov spoločnosti SCO - DELTA s. r. o.. Ďalej uviedol, že vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o náhrade trov konania voči žalovanému v rozsahu 89,60 % sa pomer vyjadrený úspechom v spore vo vzťahu k trovám štátu javí žalovanému ako spravodlivý, avšak vzhľadom na svoj podstatný úspech v spore by aj znášanie trov štátu v rozsahu 100 % žalobcom, považoval za dôvodné a spravodlivé. K návrhu žalobcu o zrušení svojho rozhodnutia odvolacím súdom uviedol, že tento nemá oporu v platných procesných predpisoch, výrok rozsudku, ktorý žalovaný napáda je právoplatný a vykonateľný, preto nie je možné domáhať sa jeho zrušenia riadnym opravným prostriedkom. Navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§§ 355 až 358) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 369 a § 380 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. K odvolacej námietke o duplicite rozhodovania o trovách konania odvolací uvádza, že o duplicitné rozhodovanie o trovách konania by sa jednalo v situácii, ak by bolo súdmi rozhodnuté o rovnakom

nároku viacerými rozhodnutiami, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo. Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí 2Co/144/2023 - 1805 z 19.9.2024 rozhodol o nároku na náhradu trov strán teda trov, ktoré strany v konaní vynaložili v zmysle § 252 CSP uhradili. Následne v zmysle pokynu odvolacieho súdu, súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov štátu, ktoré mu vznikli v súvislosti s dokazovaním.

8. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Medzi trovy konania patria aj trovy dokazovania a do týchto je nepochybne potrebné zahrnúť aj trovy znalečného, resp. náklady odborného stanoviska. Od nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku (od 1.7.2016), v prípade znaleckého dokazovania je preddavková povinnosť na znalecký posudok obligatórna, t.j. ak strana preddavok nezloží, súd znalecké dokazovanie nenariadi. Ide o rozdielnu úpravu od predchádzajúcej úpravy v § 141 ods. 2 OSP, kedy trovy znášal štát, ktorý mal nárok na ich následnú náhradu proti účastníkom podľa § 148 ods. 1 OSP. V prejednávanom prípade boli stranami sporu zložené preddavky na znalecké dokazovanie a následný rozdiel medzi vyúčtovanými nákladmi znalca a zloženými preddavkami boli uhradené preddavkovo z finančných prostriedkov štátu, ktorému jeho náklady súd uložil v napadnutom rozhodnutí uhradiť stranami konania.

9. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. Pokiaľ žalobca namieta, že z ustanovenia § 262 ods. 1 CSP vyplýva, že o trovách konania súd nemôže rozhodnúť viacerými výrokmi, odvolací súd uvádza, že zmyslom zakotvenia ustanovenia § 262 ods. 1 CSP bolo na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (§ 151 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého súd o povinnosti nahradiť trovy konania rozhodoval na návrh) zakotviť povinnosť súdu rozhodnúť o trovách konania bez návrhu strany. Súd teda rozhoduje o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú súčasť celého súdneho procesu, t. j. tak ako má súd povinnosť rozhodnúť o veci samej, tak má aj povinnosť rozhodnúť o trovách konania a to z dôvodu, že právo na náhradu trov konania vzniká zo zákona a nemožno ho strane uprieť len preto, že si ho neuplatnila. Zo znenia ustanovenia § 262 ods. 1 CSP ani z jeho účelu či zmyslu nevyplýva nemožnosť súdu rozhodnúť o trovách konania (rozdielných osôb) samostatnými výrokmi rozhodnutia. Napokon samostatným výrokom rozhodne súd vždy aj o nároku na náhradu trov svedka, znalca alebo iných osôb v súvislosti s trovami dôkazu. K porušeniu procesných ani iných práv žalobcu týmto postupom súdu nedošlo.

11. Čo sa týka namietaných väd v obsadení súdu odvolací súd uvádza, že zákonné obsadenie súdu považuje procesná teória za procesnú podmienku na strane súdu a jej nedostatok je odstrániteľný, ak však uvedený nedostatok odstránený nebol, konanie trpí vadou, ktorá môže vyústiť do nevyhnutnosti zrušenia napadnutého rozhodnutia v opravnom konaní. Vada v obsadení súdu môže spočívať jednak v rozhodovaní vylúčeným sudcom alebo v nesprávnom obsadení súdu, pričom požiadavka správneho obsadenia súdu znamená jeho obsadenie zákonným sudcom t.j. sudcom daného úseku súdu, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom. V prejednávanom prípade napriek uplatneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP žiaden z vyššie uvedených nedostatkov zistený resp. ani tvrdený nebol a pokiaľ žalobca namietal, že o trovách konania mal rozhodovať súd obsadený v senátnom zložení (a v tomto videl vadu v obsadení súdu) táto odvolacia námietka je nedôvodná. Z dôvodu, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 2Co/144/2023 - 1805 z 19.9.2024 došlo okrem iného k zrušeniu výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách štátu a v tomto rozsahu v súlade s § 391 ods. 1 CSP k jeho vráteniu súdu prvej inštancie, napadnuté uznesenie bolo v súlade s § 44 ods. 1 CSP rozhodnuté sudcom súdu prvej inštancie.

12. Žalovaný považoval napadnuté uznesenie za absentujúce skutkové a právne odôvodnenie, čo však odvolací súd nezhliadol. Súd v bode 6. odôvodnenia uviedol svoje právne posúdenie s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP (upravujúci analogiu iuris), ktorý vyplňa tzv. medzery v práve, kedy absentuje právna norma, ktorú by súd mohol aplikovať na prejedávaný prípad a tak orgán aplikácie práva (v tomto prípade súd) postupuje podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia práva, pričom súd právne riešenie odvodí z objektívneho ratio legis a myšlienkovito vyabstrahuje z právnych princípov. Rozhodnutie obsahuje aj skutkové zdôvodnenie rozhodnutia konštatujúce spravodlivosť rozhodnutia o trovách konania štátu s poukazom na úspech sporových strán v konaní.

13. Ku konkrétnemu použitiu analógie iuris práve pri rozhodovaní o trovách štátu odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Obo/3/2018 z 31.7.2018, v ktorom vyslovil právny názor, že štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s v danom čase platnou procesnou normou, ustanovením § 148 OSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava CSP analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku.

14. Čo sa týka úvah žalobcu o plnom úspechu strany v spore pri úspechu čo do základu v situáciách, kedy žalobca nemôže objektívne vyčíslieť svoj nárok pri podaní žaloby a rozhodnutie v konaní závisí od posúdenia súdu resp. od znaleckého dokazovania, tieto argumenty smerujú k už právoplatnému rozhodnutiu o trovách strán v konaní. Krajský súd v Košiciach v rozsudku 2Co/144/2023 - 1805 z 19.9.2024 rozhodol o trovách konania sporových strán, v ktorom konštatoval úspech sporových strán, avšak toto rozhodnutie je právoplatné a nie je predmetom odvolacieho prieskumu, preto odvolacie námietku žalobcu v tejto časti nereflektujú napadnuté rozhodnutie.

15. Skutočnosti, že žalobca uvádza argumenty k už právoplatnému výroku o trovách konania strán nasvedčuje aj jeho odvolací návrh, ktorým žiada, aby odvolací súd zmenil svoje vlastné rozhodnutie o trovách konania strán. Ani v prípade ak by odvolací súd vzhliadol námietky žalobcu za dôvodné (čo za danej situácie nevzhliada), navrhovaný postup nemá oporu v zákone, nakoľko odvolací súd rozhodol o trovách konania strán a rozhodnutie je v zmysle § 227 ods. 2 CSP právoplatné. Uvedenej skutočnosti nasvedčuje aj samotné poučenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach, v zmysle ktorého boli sporové strany poučené o neprípustnosti odvolania voči tomuto rozhodnutiu.

16. Žalobca v ďalšom vytkol súdu, že v odôvodnení rozhodnutia neuviedol dôvody, pre ktoré neaplikoval na prejednávany prípad ust. § 257 CSP, hoci sám žiadne dôvody na aplikáciu ust. § 257 CSP netvrdil ani v podanom odvolaní. Súd prvej inštancie sa aplikáciou tohto ustanovenia vo vzťahu k trovám štátu nezaoberal, preto tak urobil odvolací súd.

17. Súčasná právna úprava umožňuje úspešnej strane v spore nepriznať náhradu trov konania iba z dôvodov uvedených v § 257 CSP. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, aby tieto nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010 či 3MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31.7.2017). Účelom § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť

dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia, ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočne okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

18. Z okolností prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva žiadna výnimočnosť prípadu ani také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikovať ustanovenie § 257 CSP.

19. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP uznesenie ako vecne správne potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi. Odvolací súd pri trovách odvolacieho konania nevhliadol dôvody na aplikáciu § 257 CSP.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej

inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP)